

21 Οκτωβρίου, 1994

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

AKAK MARINE COMPANY LTD.,

Εφεσείοντες,

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8065)

-
- Τελωνειακή Νομοθεσία — Τελωνειακή δίωξη, μετά από κατάσχεση πλοίου και υποβολή ένστασης από τον ιδιοκτήτη — Η κατάσχεση δημιουργεί μαχητό τεκμήριο ότι το πλοίο χρησιμοποιείται για παράνομους σκοπούς, δηλαδή τη μεταφορά απαγορευμένων φαρμακευτικών ουσιών — Στην προκειμένη περίπτωση, κρίθηκε ότι ο ιδιοκτήτης δεν είχε κατορθώσει να αποσείσει το βάρος απόδειξης για ανατροπή του εν λόγω μαχητού τεκμηρίου. 5
- Τελωνειακή Νομοθεσία — Δήμευση πλοίου για μεταφορά απαγορευμένου φορτίου, δυνάμει των άρθρων 172 και 173 του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου, 1967 (Ν. 82/67) — Η διαδικασία είναι πραγματοπαγής και απρόσωπη, και δεν εξαρτάται από την ευθύνη οποιουδήποτε συγκεκριμένου προσώπου για τη διάπραξη του αδικήματος. 10
- Τελωνειακή Νομοθεσία — Επικύρωση δήμευσης πλοίου με Τελωνειακή δίωξη (customs prosecution) — Δεν είναι αναγκαίο να προηγηθεί η επικύρωση της δήμευσης του φορτίου. 15
- Απόδειξη — Κατάσχεση πλοίου από τις Τελωνειακές Αρχές για μεταφορά απαγορευμένων φαρμακευτικών ουσιών — Συνιστά μαχητό τεκμήριο κατά την μετέπειτα τελωνειακή δίωξη ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, ότι πράγματι το πλοίο μετέφερε απαγορευμένα φάρμακα και ότι η μεταφορά τους ήταν ο αντικειμενικός σκοπός του πλού του σκάφους. 20

Στις 15.3.89, οι Τελωνειακές Αρχές, ασκώντας εξουσίες που τους
 παρέιχαν τα άρθρα 172 και 173 του περί Τελωνείων και Φόρων Κατα-
 ναλώσεως Νόμου, 1967 (Ν. 82/67), προέβησαν στην δήμευση του πλοί-
 ου "ΑΚΑΚ STAR", που ανήκε στους εφeseιοντες, στο οποίο είχαν ανα-
 5 καλύψει μετά από έρευνα 46 κιβώτια που περιείχαν χάπια "Cartagon",
 που αποτελούσαν απαγορευμένες φαρμακευτικές ουσίες σύμφωνα με
 το Νόμο. Ολόκληρο το φορτίο του πλοίου, που ήταν χωρητικότητας
 1.500 τόνων, αποτελείτο από 49 κιβώτια φαρμάκων, συνολικού βάρους
 2.360 κιλών. Το πλοίο είχε καταπλεύσει στη Λεμεσό από το λιμάνι
 10 Μπάρ της Γιουγκοσλαβίας. Οι ιδιοκτήτες ισχυρίστηκαν ότι επρόκειτο
 να μεταφέρει γενικό φορτίο εκτός από τα χαρτόνια με τα φάρμακα, αλ-
 λά την τελευταία στιγμή το γενικό φορτίο δεν είχε παραδοθεί.

Ακόλουθώντας την διαδικασία που προβλέπει η σχετική νομοθεσία
 οι έφeseιοντες αμφισβήτησαν την δήμευση και οι Τελωνειακές Αρχές
 15 κατάχωρυσαν τελωνειακή δίωξη (Customs prosecution) στο Επαρχιακό
 Δικαστήριο Λεμεσού. Κατά την πρωτόδικη διαδικασία, η μαρτυρία
 των εφέσευβλήτων σχετικά με την χημική σύνθεση των χαπιών Cartagon,
 δηλαδή τα αποτελέσματα των αναλύσεων του Κυβερνητικού Χημείου,
 20 αχρηστεύθηκε, διότι δεν υπήρχε μαρτυρία που να συνδέει τα κατασχε-
 θέντα χάπια με τα συγκεκριμένα χάπια που είχαν αναλυθεί στο Χημείο.
 Η απόουσία της μαρτυρίας αυτής δεν εξάρθρωσε την υπόθεση των Τε-
 λωνειακών Αρχών, διότι, σύμφωνα με τις πρόνοιες της σχετικής νομο-
 25 θεσίας, αυτή τούτη η κατάσχεση των εμπόρευμάτων δημιουργούσε μα-
 χητό τεκμήριο ότι ήταν απαγορευμένα φάρμακα. Το πρωτόδικο Δικα-
 στήριο, αφού αξιολόγησε πλήρως την ενώπιόν του μαρτυρία, αποφά-
 σισε ότι είχε αποδειχθεί: i) ότι το πλοίο μετέφερε απαγορευμένα φάρ-
 30 μακα, και ii) ότι ο αντικείμενός σκοπός του πλοίου του σκάφους από
 την Λεμεσό στο Μπάρ της Γιουγκοσλαβίας και η επιστροφή του στην
 Λεμεσό ήταν η μεταφορά των απαγορευμένων αυτών φαρμάκων, και
 επικύρωσε την δήμευση του πλοίου.

Κατ'έφεση, οι έφeseιοντες προσέβαλαν από την μια ισχυριζόμενη
 35 έλλειψη δικαιοδοσίας του Επαρχιακού Δικαστηρίου να εκδικάσει την
 υπόθεση θέμα που αποφασίσθηκε από το Εφετείο στις 11.7.93 υπέρ
 των εφέσευβλήτων (δες (1993) 1 Α.Α.Δ. 664) και από την άλλη ήγειραν τα
 εξής θέματα: i) ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε θεωρη-
 40 σεί την παράδοση των εφeseιοντών στην υπεράσπισή τους ότι η χημική
 ουσία phenethylamine hydrochloride που κατά τον ισχυρισμό του εφesi-
 βλήτου περιείχονταν στα χάπια Cartagon, αποτελούσε απαγορευμένη
 φαρμακευτική ουσία βάσει της σχετικής νομοθεσίας, σαν παραδοχή ότι
 τα χάπια Cartagon όντως περιείχαν την ουσία αυτή, ii) ότι λανθασμένα
 45 το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε δεχθεί μαρτυρία σχετικά με την ανεύρε-
 ση ναρκωτικών σε άλλα πλοία των εφeseιοντών, iii) ότι το πρωτόδικο

Δικαστήριο εσφαλμένα είχε αποφασίσει ότι το άρθρο 39(β) του Νόμου 82/67 εφαρμόζοταν σχετικά με το φορτίο ενόψει της δήλωσης του καπετάνιου ότι το φορτίο ήτο “εν διαμετακομίσει”, iv) ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε αποφασίσει για την δήμευση του πλοίου πριν επιβεβαιωθεί η ορθότητα της δήμευσης του φορτίου, και ότι διαφορετικές αρχές εφαρμόζονται στην περίπτωση της δήμευσης του πλοίου σε σχέση με αυτή του φορτίου, και v) ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε παραλείψει να αξιολογήσει άλλη σχετική μαρτυρία αναφερόμενη στην ναυτική πρακτική και ότι δεν είχε αναφερθεί καθόλου στο περιεχόμενο της φορτωτικής.

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Σχετικά με το i) πιο πάνω, το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε βασιίσει το εύρημά του για την φύση του φορτίου πάνω σε ισχυριζόμενη παραδοχή των εφεσεϊόντων στην έκθεση υπεράσπισής τους, αλλά πάνω στο μαχητό τεκμήριο που δημιουργούσε η σχετική νομοθεσία και που το πρωτόδικο Δικαστήριο ορθά είχε κρίνει ότι δεν είχε ανατραπεί.

(β) Σχετικά με το ii) πιο πάνω, η μαρτυρία για την εύρεση ναρκωτικών σε άλλα πλοία των εφεσεϊόντων δεν είχε κατατεθεί σαν μαρτυρία επαναληπτικής συμπεριφοράς (similar facts evidence) αλλά σαν μαρτυρία για το ότι οι εφεσεϊόντες δεν ασκούσαν επαρκή έλεγχο στα μεταφερόμενα από αυτούς φορτία.

(γ) Σχετικά με το iii) πιο πάνω, το αντικείμενο της τελωνειακής δώξης είναι κατά πόσο το πλοίο “τω όντι” υπόκειται σε δήμευση. Πέραν αυτού, το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε αποδεχθεί τον ισχυρισμό ότι τα χάρτια προορίζονταν για επανεξαγωγή.

(δ) Αναφορικά με το iv) πιο πάνω, η διαδικασία της δήμευσης του μεταφορικού μέσου το οποίο χρησιμοποιείται για την διάπραξη αδικήματος σύμφωνα με την τελωνειακή νομοθεσία είναι πραγματοποιαγής και ανεξάρτητη από την ευθύνη οποιουδήποτε συγκεκριμένου προσώπου για την διάπραξη του αδικήματος. Στην προκειμένη περίπτωση, η ύπαρξη του μαχητού τεκμηρίου για την φύση του φορτίου που δεν είχε ανατραπεί από την μια σε συνδυασμό με το γεγονός των αντιφατικών δηλώσεων του καπετάνιου και των ιδιοκτητών του πλοίου ως επίσης και του γεγονότος ότι ένα πλοίο χωρητικότητας 1500 τόνων είχε χρησιμοποιηθεί για την μεταφορά φορτίου 2 μόλις τόνων, αποδείκνυε τόσο την φύση του φορτίου όσο και τον αντικειμενικό

σκοπό του πλού του σκάφους, πράγμα που καθιστούσε την δή-
μηση αναπόφευκτη.

- 5 (ε) Αναφορικά με το ν) πιο πάνω, το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε
αξιολογήσει σωστά την μαρτυρία, και ουδείς λόγος συνέτρεχε
για επέμβαση του Εφετείου.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Chrysostomou v. Republic (1986) 3.C.L.R. 2666,

Istambouli Bros v. Director of Customs (1986) 1 C.L.R. 465,

- 10 *Denton v. John Lister Ltd [1971] 3 All E.R. 669,*

Customs and Excise v. Air Canada [1991] 1 All E.R. 570,

De Keyser v. British Railway Traffic and Electric Co. [1936] 1 K.B. 224.

Έφεση.

- 15 Έφεση από τους εναγόμενους κατά της απόφασης του Επαρχια-
κού Δικαστηρίου Λεμεσού (Καλλής, Πρωσ. Π.Ε.Δ., Νικολάτος, Ε.Δ.)
που δόθηκε στις 7 Φεβρουαρίου, 1990 (Αρ. Αγωγής 2861/89) με την
οποία επικυρώθηκε η δήμηση του πλοίου "ΑΚΑΚ ΣΤΑΡ", ιδιοκτη-
σίας των εφεσειόντων, για το λόγο ότι το πλοίο μετέφερε απαγο-
ρευμένα φάρμακα.

- 20 *Α. Χαβιαράς με Λ. Παπαφιλίππου, για τους Εφεσειόντες.*

Στ. Θεοδούλου με Μ. Χριστοδούλου, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δι-
καστής Γ.Μ. Πικής.

- 25 **ΠΙΚΗΣ, Δ.:** Το πλοίο "ΑΚΑΚ STAR" εγγεγραμμένο στο κυπρια-
κό νηολόγιο, λιβανικής ιδιοκτησίας, κατέπλευσε στο λιμάνι της Λε-
μεσού στις 10/3/89 χωρίς την παροχή της νομοσμημένης προειδοποι-
ησης για την άφιξη του. Στο πλοίο επιβιβάστηκαν οι λιμενικές αρχές
για να διευκρινίσουν το σκοπό του κατάπλου του στο λιμάνι της Λε-

μεσού. Ο καπετάνιος του σκάφους τους γνωστοποίησε ότι το πλοίο κατέπλευσε στη Λεμεσό εν αναμονή οδηγιών και τους πληροφόρησε ότι μετέφερε γενικό φορτίο υπό διαμετακόμιση.

Σημειώθηκε καθυστέρηση στην κατάθεση του προβλεπόμενου “δηλωτικού φορτίου”. Μετά από παραστάσεις των αρχών αυτό υποβλήθηκε στις 14/3/89. Σε αντίθεση με τη δήλωση του καπετάνιου στο δηλωτικό καταγράφεται ότι το πλοίο μετέφερε “49 χαρτόνια” συνολικού βάρους 2360 κιλών φάρμακα. Η διάσταση μεταξύ της δήλωσης του καπετάνιου και του περιεχομένου του δηλωτικού ως προς το φορτίο το οποίο μετέφερε, διήγειρε τις υποψίες των τελωνειακών αρχών που είχε ως αποτέλεσμα τη διενέργεια έρευνας στο πλοίο. Η έρευνα αποκάλυψε ότι τα 46 από τα 49 κιβώτια περιείχαν χάπια “Cartagon” και τα υπόλοιπα 3 χάπια “Βιταμίνη Ε”. Οι τελωνιακές αρχές έκριναν ότι τα χάπια “Cartagon” συνιστούσαν φάρμακα των οποίων η κατοχή, χρήση, μεταφορά και εμπορία απαγορεύεται από τον Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμο του 1977 (Ν. 29/77) (Βλ. επίσης Τροποποιητικό Νόμο Ν. 67/83 και Κ.Δ.Π. 277/86), και για το λόγο αυτό προέβησαν στην κατάσχεση τους με έρευνα τις εξουσίες που τους παρέχει το Άρθρο 39 (β) του Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου του 1967 (Ν. 82/67). Στις 15/3/89 οι αρχές προέβησαν στη δήμευση του πλοίου επικαλούμενοι τις εξουσίες που τους παρέχουν τα Άρθρα 172 και 173 του Ν. 82/67.

Οι ιδιοκτήτες (οι εφεσείοντες) αμφισβήτησαν τη δήμευση και για το σκοπό αυτό υπέβαλαν την προβλεπόμενη από το Δεύτερο Παράρτημα του Ν. 82/67 ένσταση. Οι τελωνιακές αρχές ήγειραν τελωνειακή δίωξη (Customs Prosecution) προς το σκοπό επικύρωσης της δήμευσης. Κατά την ακρόαση της αγωγής κατέθεσαν 18 μάρτυρες για τον ενάγοντα και 2 για τους εναγομένους. Μετά από εξαντλητική ανάλυση της μαρτυρίας το πρωτόδικο δικαστήριο κατέληξε ότι, (α) το πλοίο μετέφερε απαγορευμένα φάρμακα, πράξη που συνιστά ποινικό αδίκημα, και (β) ότι η μεταφορά τους ήταν ο αντικειμενικός σκοπός του πλού του σκάφους. Υπό το φώς αυτών των ευρημάτων το Επαρχιακό Δικαστήριο επικύρωσε τη δήμευση.

Στην απόφαση διαπιστώνεται ότι η κατάσχεση του φορτίου (46 κιβώτια) έγινε πριν τη γνωστοποίηση των αποτελεσμάτων της ανάλυσης του περιεχομένου του. Αυτή στηρίχθηκε στο εύρημα των τελωνειακών αρχών ότι τα χάπια “Cartagon” συνιστούσαν απαγορευμένα φάρμακα. Η ανάλυση κατέδειξε ότι τα χάπια αυτά περιείχαν όντως ψυχοτρόπες ουσίες. Το αποτέλεσμα της ανάλυσης όμως, όπως σωστά έκρινε το πρωτόδικο δικαστήριο, δεν συνιστούσε πα-

ραδέκτη μαρτυρία στην απουσία του αναγκαίου συσχετισμού μεταξύ των χαπιών που αποστάληκαν για ανάλυση και εκείνων που αποτέλεσαν το αντικείμενο της ανάλυσης. Έλειπε ο ένας από τους 5 συνεκτικούς κρίκους από την αλυσίδα της μαρτυρίας που συσχετιζε το αντικείμενο της ανάλυσης με τα χάπια που παραπέμφθηκαν για το σκοπό αυτό από τις τελωνειακές αρχές στο κυβερνητικό χημείο. Η μαρτυρία που απουσίαζε ήταν εκείνη του παραλήπτη των 10 φαρμάκων στο κρατικό χημείο χωρίς την οποία δεν μπορούσε να γίνει ο απαραίτητος συσχετισμός μεταξύ των χαπιών που στάληκαν και εκείνων που έτυχαν χημικής ανάλυσης. Το κενό δεν εξάρθωσε την υπόθεση των τελωνειακών αρχών γιατί κρίθηκε ότι αυτή τούτη η κατάσχεση δημιουργεί μαχητό τεκμήριο για το περιεχόμενο των 15 κατασχεθέντων αντικειμένων αφενός και οι πρόνοιες της παραγράφου 13 του Δευτέρου Παραρτήματος καθιστούσαν τους ισχυρισμούς των τελωνειακών αρχών ισχυρούς στην απουσία μαρτυρίας περί του αντιθέτου, αφετέρου. Τεκμήριο για την εγκυρότητα των 20 ισχυρισμών που προβάλλονται από τις τελωνειακές αρχές εγείρεται, όπως επισημαίνεται από το πρωτόδικο δικαστήριο, και από τις διατάξεις του Άρθρου 177(1)(δ) του Ν. 82/67.

20 Η μαρτυρία ως προς τον πλούν του σκάφους εξετάστηκε διεξοδικά από το πρωτόδικο δικαστήριο. Κρίθηκε αναξιόπιστη η μαρτυρία του Akef Khougy, Διευθύνοντα Συμβούλου της ιδιοκτήτριας εταιρείας, ότι το ταξίδι από τη Λεμεσό στο Μπάρ της Γιουγκοσλαβίας απ' όπου παραλήφθηκαν τα φάρμακα δεν είχε ως μόνο σκοπό 25 την παραλαβή των φαρμάκων αλλά και γενικού φορτίου. Σύμφωνα με την μαρτυρία του και γενικότερα τη θέση των εφεσιβλήτων το πλοίο επρόκειτο να παραλάβει στο Μπάρ εκτός από τα φάρμακα και 1000 τόνους γενικού φορτίου, το οποίο όμως λόγω της καθυστέρησης στον κατάπλου του σκάφους στο Μπάρ αποστάληκε με 30 άλλο πλοϊκό μέσο στον παραλήπτη στο Λίβανο, που ήταν ο ίδιος με τον παραλήπτη των φαρμάκων. Η μαρτυρία του Akef Khougy κρίθηκε αναξιόπιστη και απορρίφθηκε. Αντίθετα έγινε δεκτή η μαρτυρία όλων των μαρτύρων που κλήθηκαν από τις τελωνειακές αρχές με μόνη εξαίρεση του μάρτυρα Khalil El-Helou, υπεύθυνου του 35 Υπουργείου Υγείας του Λιβάνου, που κατάθεσε σε σχέση με τη θέση των φαρμακευτικώνσκευασμάτων "Cartagon" στο Λίβανο.

Οι συγκρουόμενες εκδοχές αναφορικά με τους λόγους του κατάπλου του "Akak Star" στο λιμάνι της Λεμεσού περιλαμβανομένης 40 εκείνης που προβάλλεται στην υπεράσπιση (ότι το πλοίο κατέπλευσε στη Λεμεσό για ν' αποφύγει τις εχθροπραξίες στο Λίβανο) σε συνδυασμό με τις αντικρουόμενες εκδοχές που προβλήθηκαν ως προς τη φύση του φορτίου που μετέφερε το "Akak Star" κρίθηκε ότι

αποκαλύπτουν προσπάθεια απόκρυψης των λόγων για τους οποίους το σκάφος κατέπλευσε στη Λεμεσό καθώς και απόπειρα παραπλάνησης των τελωνειακών αρχών για το περιεχόμενο του φορτίου που μετέφερε.

Στην απόφαση του δικαστηρίου εξηγείται η διαδικασία δήμευσης που προβλέπεται από το Ν. 82/67, ο πραγματοπαγής και απρόσωπος χαρακτήρας της και επισημαίνεται η καθοδήγηση που μπορεί να αντληθεί από τις αγγλικές αυθεντίες ερμηνευτικές των διατάξεων της αγγλικής νομοθεσίας που αντιστοιχεί στα Άρθρα 39(β), 172, 173 και 177 του Ν. 82/67 (Section 44, 277, 278, 290 του Customs and Excise Act του 1952). Το Δικαστήριο κατέληξε ότι το πλοίο μετέφερε απαγορευμένα φάρμακα και ότι η μεταφορά τους ήταν ο αντικειμενικός σκοπός του πλού του σκάφους από τη Λεμεσό στο Μπάργκ καθώς και η επιστροφή του κατά παράβαση των διατάξεων του Άρθρου 173 του Ν. 82/67. Υπό το φως των ευρημάτων αυτών επικυρώθηκε η δήμευση του πλοίου.

Οι ιδιοκτήτες του σκάφους άσκησαν έφεση. Η έφεση είχε δυο σκέλη. Το πρώτο αφορούσε την δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου να επιληφθεί του αντικειμένου της αγωγής. Το ζήτημα λύθηκε με την απόφαση που εκδώσαμε στις 17/9/93 με την οποία αποφασίστηκε ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο ήταν αρμόδιο να επιληφθεί της αγωγής των τελωνειακών αρχών για τη δήμευση του πλοίου. Οι υπόλοιποι 14 λόγοι αναφέρονται στην ουσία της υπόθεσης (Λόγοι 3-17). Κατά την ακρόαση οι λόγοι 5, 12, 13, 15, 16 και 17 αποσύρθηκαν οπότε αν το αντικείμενο της έφεσης περιορίστηκε στους υπόλοιπους λόγους με τους οποίους θα ασχοληθούμε με τη σειρά που παρατίθενται στην ειδοποίηση έφεσης.

“Λόγος 3: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα αποφάσισε ότι οι ισχυρισμοί της παραγράφου 7 της Εκθέσεως Υπερασπίσεως έπαυσαν να είναι επίδικο θέμα και εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη του τη μαρτυρία του μάρτυρος υπερασπίσεως αρ. 1 παρά το γεγονός ότι την αποδέχθηκε σε σχέση με τη μαρτυρία του μάρτυρος ενάγοντος αρ. 16 που την έκρινε αναξιόπιστη.”

Στην παράγραφο 7 της Εκθέσεως Απαιτήσεως προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η χημική ουσία Fhenethylline Hydrochloride που στην προηγούμενη παράγραφο αναφέρεται ότι περιεχόταν στο σκεύασμα “Captagon” συνιστά απαγορευμένη ουσία βάσει των διατάξεων της κυπριακής νομοθεσίας. Οι εφεσίβλητοι (εναγόμενοι) παραδέχονται το γεγονός στην παράγραφο 7 της Εκθέσεως Υπερασπίσεως. Η παραδοχή αυτή δεν εξομοιώνεται ούτε εξυ-

πράκτουε παραδοχή ότι τα χάπια "Cartagon" περιείχαν την απαγορευμένη ψυχοτρόπο ουσία.

5 Οι εφεσεϊόντες εισηγήθηκαν ότι το πρωτόδικο δικαστήριο ερμήνευσε την παράγραφο 7 της υπεράσπισης εκτός του πλαισίου της, ως συνιστώσα παραδοχή εκ μέρους τους ότι το πλοίο μετέφερε απαγορευμένα φάρμακα. Αν το εύρημα για τη μεταφορά απαγορευμένων φαρμάκων από το πλοίο στηριζόταν σε υποτιθέμενη παραδοχή του γεγονότος με την παράγραφο 7 της Έκθεσης Υπεράσπισης ο ισχυρισμός των εφεσεϊόντων θα ενείχε σπουδαιότητα για την έκβαση της έφεσης. Το εύρημα όμως του 10 πρωτόδικου δικαστηρίου για τη μεταφορά από το σκάφος απαγορευμένων φαρμάκων δε θεμελιώνεται στην παράγραφο 7, αλλά, όπως έχουμε εξηγήσει, στην κρίση των τελωνειακών αρχών που οδήγησε στην κατάσχεση των φαρμάκων και το τεκμήριο που δημιουργείται από αυτή, αφενός και την αποτυχία των εφεσεϊόντων να αντικρούσουν τους ισχυρισμούς των τελωνειακών αρχών επί του προκειμένου, αφετέρου.

20 Δε διαπιστώνεται οποιαδήποτε παρερμηνεία της παραγράφου 7 της Έκθεσης Υπεράσπισης ενέχουσα οποιεσδήποτε συνέπειες για την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου. Εξάλλου η μαρτυρία που κρίθηκε αποδεκτή σε σχέση με το "Cartagon" αξιολογήθηκε σωστά από το δικαστήριο.

25 "Λόγος 4: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εστερείτο εξουσίας και εσφαλμένα αποδέχθηκε την παρουσίαση μαρτυρίας αναφορικά, με περιστατικά εύρεσης "χασίς" πάνω σε άλλα πλοία που δεν είναι πλοιοκτησία των εναγομένων και που αποτελούσε *inter alios* acta."

30 Είναι ανεδαφικός ο ισχυρισμός ότι κατατέθηκε οποιαδήποτε μαρτυρία για τη μεταφορά ναρκωτικών και από άλλα πλοία των εφεσεϊόντων. Αυτό διαπιστώνεται από το ίδιο το δικαστήριο (σελ.167). Ότι επεσυνέβη κατά τη δίκη είναι ότι το δικαστήριο επέτρεψε την αντιμετώπιση του Akel Khoury σε σχέση με έγγραφο των γερμανικών αρχών που επιμαρτυρούσε ότι πάνω σ' άλλο σκάφος των εφεσεϊόντων, είχε ανευρεθεί σημαντική ποσότητα 35 "χασίς".

Η ερώτηση επιτρέπεται με αναφορά στον Κανόνα της Αποδείξης που επιτρέπει την κατάθεση μαρτυρίας όμοιων γεγονότων (Similar Fact Evidence). Στην πραγματικότητα η μαρτυρία απέβλεπε να αποκαλύψει τον έλεγχο που ασκούσαν οι ιδιοκτήτες

στο φορτίο που μετέφεραν τα πλοία τους. Δεν κατατέθηκε οποι-
 αδήποτε μαρτυρία που να τείνει να καταδείξει ότι ως εκ του λό-
 γου της μεταφοράς ναρκωτικών και από άλλα σκάφη των εφε-
 σειόντων έπρεπε να εξαχθεί και σ' αυτή την περίπτωση το συ-
 μπέρασμα ότι η μεταφορά των απαγορευμένων φαρμάκων ήταν 5
 σε γνώση και αποτελούσε επιδίωξη των ιδιοκτητών του. Εάν γι-
 νόταν τέτοια προσπάθεια η μαρτυρία θα έπρεπε να απορριφθεί
 γιατί η ομοιότητα και μόνο μεταξύ προηγούμενων γεγονότων
 και των γεγονότων που συνιστούν το επίδικο θέμα της δικαστι-
 κής διαδικασίας δεν θεμελιώνει τις προϋποθέσεις για την αποδο- 10
 χή τους ως μαρτυρίας. Για να γίνει δεκτή μαρτυρία αφευτικής
 άσχετη με το επίδικο θέμα θα πρέπει η ομοιότητα να είναι τέτοια
 ώστε να προσιδιάζει προς ιδιαίτερο τρόπο λειτουργίας με απο-
 τέλεσμα να δημιουργείται σοβαρή πιθανότητα επαναληπτικής
 συμπεριφοράς. Το θέμα δεν θα μας απασχολήσει άλλο γιατί είναι 15
 θεωρητικό στην απουσία μαρτυρίας για προηγούμενα γεγονότα.

“Λόγος 6: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα αποφάσισε
 ότι το άρθρο 39(β) του Νόμου 82/67 ετύγχανε εφαρμογής επί του
 φορτίου ιδιαίτερα ένεκα αποδοχής της μαρτυρίας του εφεισίβλη- 20
 του εξ ολοκλήρου και κατά συνέπεια της δηλώσεως του καπετά-
 νιου ότι το φορτίο ήτο “εν διαμετακομίσει”.

Κατά την ανάπτυξη του λόγου 6 της έφεσης ο δικηγόρος των εφε-
 σειόντων διευκρίνισε ότι δεν τίθεται θέμα αντισυνταγματικότητας
 των προνοιών του Άρθρου 39 (β) [*Chrysostomou v. Republic*
 (1986) 3 C.L.R. 2666]. Ότι πρέπει να μας απασχολήσει, εισηγήθηκε, 25
 είναι αν παρέχεται εξουσία από τις πρόνοιες του για τη δήμευση
 των φαρμάκων (Τεκμ. 17). Το ίδιο το κείμενο του Άρθρου 39 (β) του
 Ν. 82/67 ευθέως προβλέπει ότι εμπορεύματα τα οποία εισάγονται
 κατά παράβαση οποιασδήποτε απαγορευτικής διάταξης ή περιορι-
 σμού υπόκεινται σε δήμευση. Επομένως οι πρόνοιες του άρθρου 30
 αυτού πάρεχον στις τελωνειακές αρχές τη δυνατότητα κατάσχεσης
 των χαπιών “Cartagon” με έρεισμα την πεποίθηση τους ότι συνι-
 στούσαν απαγορευμένα φάρμακα βάσει των προνοιών του Ν. 29/77
 [Βλ. *Istambouli Bros v. Director of Customs* (1986) 1 C.L.R. 465].

Ο δικηγόρος των εφεσειόντων επέσυρε την προσοχή μας στις 35
 πρόνοιες της επιφύλαξης του Άρθρου 39 που παρέχουν δυνατότητα
 στο Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων να επιτρέψει “ανάλογον
 μετάχειρήσιν” σε σχέση με εμπορεύματα τα οποία προορίζονται για
 επάνεξαγωγή παρά την απαγόρευση που ισχύει βάσει της κυπριακής
 νομοθεσίας. 40

Το πρώτο που πρέπει να επισημάνουμε είναι ότι το αντικείμενο της τελωνειακής δίωξης είναι εκείνο που καθορίζει ο νόμος, δηλαδή αν το πλοίο “τω όντι” υπόκειται σε δήμευση. Δεύτερο, δεν έγινε αποδεκτό από το δικαστήριο ότι τα απαγορευμένα φάρμακα προορίζονταν για επανεξαγωγή. Αυτό προκύπτει από την απόρριψη της μαρτυρίας των εναγομένων και τις συγκρουόμενες εκδοχές που έθεσαν σε σχέση με το σκοπό του κατάπλου του σκάφους στη Λεμεσό και την προσπάθεια παραπλάνησης των αρχών ως προς τη φύση του φορτίου το οποίο μεταφερόταν.

10 Ο λόγος έφεσης τον οποίο πραγματευόμεθα κρίνεται ανεδαιφικός.

“Λόγοι 7, 8 και 9”

15 Λόγος 7: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα απεφάσισε ότι το άρθρο 177 του Νόμου 82/67 ετύγγανε εφαρμογής επί της επίδικου διαφοράς και εσφαλμένα απεφάνθη ότι το βάρος αποδείξεως το είχε η εφεσείουσα.

20 Λόγος 8: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο ενέργησε χωρίς εξουσία και εσφαλμένα επροχώρησε και απεφάσισε ότι το φορτίο υπόκειται σε δήμευση προκαταλαμβάνοντας και προαποφασίζοντας έτσι τη διαδικασία για επιβεβαίωση της δήμευσεως του φορτίου και μάλιστα εφόσον δεν αποτελούσε θέμα προς απόφαση.

25 Λόγος 9: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα και πρόωρα αποφάνθηκε ότι συντελέσθη “αδίκημα” κατά τις πρόνοιες του άρθρου 173 και 39(β) προτού αποφασισθεί δικαστικώς το ορθό ή λανθασμένο της κατάσχεσης προς δήμευση του φορτίου που είναι αντικείμενο άλλης διαδικασίας και όχι της υπό έφεσιν.”

30 Κοινό παρονομαστή και των τριών λόγων έφεσης προσδιορίζει η θέση ότι διακρίνεται η διαδικασία κατάσχεσης των φαρμάκων και του πλοίου και ότι στην περίπτωση δήμευσης του σκάφους δεν τυγχάνουν εφαρμογής οι διατάξεις του Άρθρου 177(1)(δ) του Ν. 82/67. Η νομολογία στην οποία έγινε αναφορά και ιδιαίτερα η απόφαση στην *Denton v. John Lister Ltd and Another* [1971] 3 All E.R., 669 και η μεταγενέστερη απόφαση στην *Customs and Excise v. Air Canada* [1991] 1 All E.R., 570 καταδεικνύει ότι η διαδικασία για τη δήμευση μεταφορικού μέσου εξαιτίας της χρήσης του για τη διάπραξη αδικήματος είναι πραγματοπαγής και ανεξάρτητη από την ευθύνη οιουδήποτε συγκεκριμένου προσώπου για τη διάπραξη του

αδικήματος. [Βλ. επίσης *De Keyser v. British Railway Traffic and Electric Co.* [1936] 1 K.B., 224].

Προϋπόθεση για τη δήμευση πλοίου αποτελεί η χρήση του για τη διάπραξη αδικήματος. Στην προκείμενη περίπτωση κρίθηκε ότι η μεταφορά απαγορευμένων φαρμάκων, αποτελούσε τον αντικειμενικό σκοπό του πλού του σκάφους. Υπό το φως της μαρτυρίας που κατατέθηκε ενώπιον του δικαστηρίου εύλογα μπορούσε να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι το ταξίδι του πλοίου από τη Λεμεσό στο Μπάρ είχε ως σκοπό τη συλλογή των απαγορευμένων φαρμάκων και η επιστροφή του την μεταφορά τους στην Κύπρο. Η χρήση του πλοίου, χωρητικότητας 1500 τόνων, για τη μεταφορά εμπορευμάτων συνολικού βάρους μόνον 2 τόνων αποτελεί αφ' εαυτής ισχυρή ένδειξη για τους σκοπούς του ταξιδιού του πλοίου. Οι αντιφατικές δηλώσεις ως προς το φορτίο το οποίο το πλοίο μετέφερε καθώς και το ισχύον των λόγων για τους οποίους δεν παρέλαβε μεγαλύτερο φορτίο συνιστούσε μαρτυρία που έτεινε να καταδείξει τις προθέσεις εκείνων που είχαν τον έλεγχο του πλοίου για τη χρήση του.

Το Άρθρο 177(1)(δ) εξάλλου δημιουργεί, όπως και η παράγραφος 13 του Δευτέρου Παραρτήματος, μαχητό τεκμήριο για τη διενέργεια της δήμευσης για τους λόγους που προβάλλονται από τις τελωνειακές αρχές. Οι λόγοι αυτοί αποκαλύπτουν τη διάπραξη αδικήματος εύρημα που σε συνδυασμό με το σκοπό του πλού του σκάφους καθιστούσε τη δήμευση αναπόφευκτη.

“Λόγος 10: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα δεν ασχολήθηκε και/ή δεν έκαμε εύρημα αναφορικά με το περιεχόμενο της φορτωτικής που παρουσίασε η εφεσίβλητη και ιδιαίτερα με το γεγονός ότι δεν είχε εκδοθεί από την εφεσείουσα αφ' ενός και αφ' ετέρου με το γεγονός ότι περιείχε ρητή πρόνοια ότι το περιεχόμενο των κιβωτιών ήτο άγνωστο στους εφεσείοντες.”

Το δικαστήριο αξιολόγησε το σύνολο της παραδεκτής μαρτυρίας ενώπιον του για τη διαπίστωση των σκοπών του ταξιδιού του σκάφους στο Μπάρ και την επιστροφή του στην Κύπρο καθώς και κάθε πτυχή της μαρτυρίας που έτεινε να διαφωτίσει ως προς το θέμα αυτό.

Δε διαπιστώνεται οποιοδήποτε κενό στην αξιολόγηση της μαρτυρίας ούτε θεμελιώνεται οποιοσδήποτε λόγος για παρέμβαση ως εκ του λόγου 10 της έφεσης.

5 “Λόγος 11: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε στην αξιοποίηση της μαρτυρίας και εσφαλμένα έκρινε ότι “το αποτέλεσμα και ή διαδικασία της ανάλυσης” (του φορτίου) “δεν μας ενδιαφέρει” και εσφαλμένα δεν έλαβε υπ’ όψη το γεγονός ότι δεν καταδείχθηκε από την εφεσσίβλητη ότι πράγματι το φορτίο έφερε απαγορευμένη ουσία.”

10 Δεν είναι ορθό ότι το δικαστήριο υποτίμησε με οποιοδήποτε τρόπο τη σχετικότητα ή τη σημασία που είχε η ανάλυση των χαπιών “Cartagon”, τα οποία στάλθηκαν στο κρατικό χημείο, προς τα επίδικα θέματα. Ότι διαπιστώνεται είναι ότι η μαρτυρία δεν ήταν αποδεκτή και όπως έχουμε ήδη επισημάνει αγνοήθηκε ως απαράδεκτη.

15 “Λόγος 14: Το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα δεν απεδέχθη τη μαρτυρία του μάρτυρος αρ. 2 για την εφεσείουσα και εσφαλμένα την ερμήνευσε ιδιαίτερα κατά το μέρος της που αποτελεί καθημερινή ναυτική πρακτική.”

20 Αυτός ο λόγος της έφεσης στρέφεται εναντίον των ευρημάτων αξιοπιστίας του δικαστηρίου. Το δικαστήριο προέβη σε εξονυχιστική ανάλυση της μαρτυρίας πριν προβεί στα ευρήματα του και έκρινε αναξιόπιστη την εκδοχή των εφεσειόντων για τη μεταφορά τόσο μικρού φορτίου. Διαπίστωσε επίσης αντιφάσεις στις εξηγήσεις που δόθηκαν για την προσέγγιση του πλοίου στο λιμάνι της Λεμεσού όπως και στις εκδοχές που προβλήθηκαν για το περιεχόμενο του.

25 Δε διαπιστώνουμε οποιοδήποτε κενό στην εξέταση και αξιολόγηση της μαρτυρίας. Υπό το φως της ενάπιον του μαρτυρίας το πρωτόδικο δικαστήριο εύλογα μπορούσε να αχθεί στα ευρήματα στα οποία προέβη τα οποία όντως στοιχειοθετούν την ετυμηγορία του.

30 Μετά από εξέταση του συνόλου των λόγων της έφεσης διαπιστώνουμε ότι δεν συντρέχει λόγος που να δικαιολογεί την επέμβαση μας στην πρωτόδικη απόφαση.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.